

«ΕΠΙ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟ ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΝ»

ΕΠΙ ΣΕΠΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ

**ΣΟΙ ΤΩ ΙΜΒΡΙΩ ΠΡΩΤΟΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΩ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΓΕΝΟΥΣ**

Σχεδόν αποκαλυπτικά ο εμφιλόσοφος και ένσοφος αοίδιμος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος διακηρύττει ότι οι Πατριάρχες ως «δοχεία ιερά χάριτος θείας» πορεύονται «*επί το Πάθος το Χρεωστικόν*» διότι αυτός ούτος ο «Πρώτος Θρόνος» είναι το όντως «Πάθος το Χρεωστικόν». Πρόσωπο και Θρόνος, αξίωμα και θεσμός είναι το «*συναμφότερον μυστήριον*» στους σωστικούς κόλπους της Μεγάλης Εκκλησίας. Το μυστήριο τούτο αποτολμά να ερμηνεύσει ο Πέργης Ευάγγελος γράφοντας: «*Ένα πυρίμορφο όχημα του Λόγου ελαύνει. Και είναι ο Θρόνος ο Οικουμενικός ο πνευματέμφορος. Μια φωνή αντίδουπη προς τα ουράνια και τα επίγεια, που προσπαθεί να τα φιλιώσει. Και αντιδοξάζει τον δοξάζοντα το Θρόνο. Όταν όμως ο κάτοχός του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης, είναι καθεκτός. Και είναι γνώστης της φοβερής μαρτυρίας που τον αναμένει. Όταν «των προσιόντων αισθάνεται». Τότε δικαιούται και να τον κατέχει. Και οφείλει και να τον επιζητεί. Οφείλει να προχωρεί «επί το πάθος». Που τότε γίνεται και εκούσιον. Και «χρεωστικόν». Αναγκαίο και υποχρεωτικό. Οφειλετικό προς το Θρόνο και προς το γένος. Για την μεγαλουργία τους. Ή τουλάχιστον, για το καλό τους».*

Στη διακονία του μαρτυρικού Πατριαρχικού Θρόνου οι ιεροφάντες Οικουμενικοί Πατριάρχες δεν υπηρετούν το «*ίδιον φρόνημα*» αλλά το «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*», όπως από γενεά σε γενεά είναι βιωματικώς και ιδιοτύπως αποθησαυρισμένο και φυλασσόμενο ιεροπρεπώς στην «*αχειροποίητη κιβωτό*» του μαρτυρικού Φαναρίου.

Το Πατριαρχικόν Ιδεώδες δεν αποτελεί μία εφήμερη και αφηρημένη κοσμική και διπλωματική ιδεολογία αλλά το αληθές, ανόθευτο και απαραχάρακτο πνεύμα της των «*πενήτων Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας*», η οποία είναι η φωνή και το αγιοπνευματικό βίωμα της εν Χριστώ αληθείας και ζωής.

Τούτο είναι το «*ιερόν σύζευγμα*» Πατριαρχών και Θρόνου ως έκφανση του «*απερινόητου μυστηρίου*» του εν Φαναρίω Πρώτου Θρόνου και της αμεταθέτου και αστασιάστου διακονίας του «*Πατριαρχικού Ιδεώδους*» υπό των Πατριαρχών του Γένους ως «*Πατρίων Αρχόντων*». Έτσι χαρακτηρίζει και θέλει τους Πατριάρχες του Γένους ο Πέργης Ευάγγελος, ως «*Πατρίων Αρχοντες*» που ενσαρκώνουν και υποστασιοποιούν το «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*» για το οποίο γράφει με τη θεόπνευστη και θεοκίνητη φαναριώτικη γραφίδα του: «*Έγκυψη στο φαναριώτικο Πατριαρχικό ιδεώδες, «εις αναψυχήν καρδιών». Οικείοι της παρουσίας του στο βίο μας, το ζούμε έμμεσα, αλλά και έντονα. Και ωριμάζουμε μαζί του, με συσχετισμούς και ψυχικές περιπλανήσεις γύρω και εντός του. Στον περίγυρο και στο κέντρο του. Γύρω από ιερά ονόματα και περιόδους του Θρόνου που μας ψαύουν. Και σμίγουν τόσο με την προσωπική, όσο και με την ευρύτερη ιστορία του γενεθλίου τόπου μας. Της Πόλης... οι Πατριάρχες μας, μία υπόσχεση σεπτής αναστροφής με τους αγίους μας, και με τον παντοδύναμο. Έκφραση προγονικού γοήτρου και κατεστημένου. Θεσμική παραμυθία. Και εκπλήρωση διακονίας πνεύματος...».*

Οι Πατριάρχες εξαγιαάζονται στην διακονία του Πατριαρχικού Ιδεώδους ωσάν να εκτελούν μία «ιδιόσκοπη ιεραποστολή» με την οποία είναι επιφορτισμένοι ως «ιδιόθρονοι συγκληρονόμοι» του «θεϊκώς πυρακτωμένου» Πρώτου Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας. Για τον Πέργης Ευάγγελο το Πατριαρχικό Ιδεώδες είναι μυστηριακώς συζευγμένο και με το μυστήριο της αγιοσύνης. Μας αποκαλύπτει δε γράφοντας: «... η σμίξη μας με το άφθαρτο της ιδεολογίας και του ιδεώδους των Πατριαρχών μας, που τους αγιοποίησε... σύμβολα του πάθους και της πιστότητας ένας ένας στον καιρό τους, μάς έρχονται τώρα σε εικόνα για προσκύνηση. Σαν έμβλημα ιδεολογίας. Και μνήμη της πατριαρχικής κορύφωσης, που δικαιώνεται στα πλαίσια της αγιοσύνης... η ευωδία στο χώρο της μνήμης των αγίων Πατριαρχών μας, αγγελική. Και η εικόνα τους έμφλογος. Μετέκδημη προς τον κόσμο μας δωροφορία «η εν ουρανοίς εμφιλοχωρία» τους. Και ζωή ατελεύτητη, το πέρασμά τους. Όπως και το ιδεώδες τους...»

Οι Πατριάρχες ως «μιτροχίτωνες» μύστες του Πατριαρχικού Ιδεώδους συγκροτούν την «Πρωτόθρονη Δεσποτική Εκλογάδα» της Ορθοδοξίας. Εξάλλου, δεν νοείται το Πατριαρχικό Ιδεώδες άνευ του ιερωτάτου δίπολου της Ορθοδοξίας και της Ορθοπραξίας. Η εν Χριστώ Ορθοδοξία ζωογονεί το Πατριαρχικό Ιδεώδες και εκείνο ως βιωματική πατριαρχική κένωση και θυσία, μαρτυρία αληθείας και μαρτύριο συνειδήσεως ή και ενίοτε αίματος, την διακονεί γνησίως, ανοθεύτως και απαραχαράκτως. Και η έμπειρος καθώς και «έμπυρος» «εν πυρί Φαναρίου Πνεύματος» γραφίδα του της Πέργης Επισκόπου Ευαγγέλου σφραγίζει την «Ισόβια Διαθήκη του Πατριαρχικού Ιδεώδους» στην «ακανθοβασία του Θρόνου» ως «φωνή εκ του υπερώου της Μεγάλης Εκκλησίας» προς τους ενθρόνους μαυροφορεμένους Πατριάρχες του Γένους και της Ορθοδοξίας, τους «Πρωτοθρόνους» και «Πρωτομάρτυρας» του «μυστηρίου του Θρόνου των θρόνων», αποκαλύπτει λέγουσα εκάστω: «και εις ώρας εμφανούς ή και σιωπηράς μαρτυρίας της μαρτυρικότητός του, και οσάκις εν υπερηφάνω καρτερία και ψυχικό διαλόγω μετά της θείας δυνάμεως, ενεργείς ως φύλαξ της ιδιότητός Σου. Πάντοτε με την βεβαιότητα της κραταιώσεώς Σου, παρά του «νεύσει θεία ζωογονούντος και συνέχοντος την υπό τον ουρανόν Ορθοδοξίαν». Ακόμη και αν η ιδιαιτερότης του κλίματος του Θρόνου Σου, απαιτεί δεινότεραν λεπτολεσχίαν εις τους «πετασμούς βουλήσεώς» Του. Είναι της μοίρας και της προνομίας των πενήτων του Χριστού η ζωή Σου να θυμίζη και βίον έγκλειστον, αλλά και άθλησιν ευώδη. Και φυλακήν χρέους, αλλά και κάμινον δροσοβόλον. Και μη λησμονώμεν, ότι και πάντοτε «υπέρ μοίραν Θεός κινείται».

Το Πατριαρχικό Ιδεώδες δεν είναι μόνον σταυρικό ούτε μόνον Αναστάσιμο, αλλά πλήρως, απολύτως και θαυμαστώσ Σταυραναστάσιμο για να γεύεται το ποτήριον του Σταυρού και του Θανάτου χωρίς ποτέ ν' αποθνήσκει ως όντως «αεί ζωογονούμενον» εν τη Αναστάσει Χριστού του Θεού. Στο Φανάρι αδιαλείπτως λειτουργείται και λιτανεύεται το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως από τους ιεροπρεπείς φύλακες του Μεγάλου Μοναστηριού, οι οποίοι διά της γραφίδος του Χαλκηδόνης Μελίτωνος βεβαιώνουν και πιστοποιούν ότι: «εδώ ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του Θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της Αναστάσεως... και όχι μόνον ως στρατευομένη Εκκλησία, αλλ' ηνωμένοι μετά της θριαμβευούσης Εκκλησίας λειτουργούμεν... τον θρίαμβον του εκ του Άδου επιστρέφοντος Νικητού... εις τον αρχαίον τούτον Ναόν επιφοιτούν και συνωθούνται τα πνεύματα αιώνων. Τα πνεύματα Πατριαρχών και Ηγεμόνων, Ιεραρχών και Μαρτύρων και Λογάδων και γενεών γενεών άνευ διακοπής, εν τη πίστει και τη προσδοκία της Αναστάσεως...».

Οι Πατριάρχες του Γένους στην «*παράδοξη ακανθοβασία του Θρόνου*» βιώνουν έως μυελού οστέων και μυχίων καρδιάς το «*παραδόξως συναμφότερον*», ήτοι το Σταυραναστάσιμον του Πατριαρχικού Ιδεώδους διότι ως Ηγούμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας και Οικήτορες της Πρωτοθρόνου Ιεράς Καθέδρας της όλης Ορθοδοξίας έχουν ιδίαν πείραν και βιωματική εμπειρία της οντολογίας του Σταυρού και της Αναστάσεως. Οι ίδιοι ως άλλοι κυρηναίοι αίρουν τον του Κυρίου Σταυρό και φέρουν αγωγγύστως τα «*στίγματα Ιησού Χριστού*» με την βεβαία ελπίδα της Αναστάσεως.

Ουδεμία άλλη Εκκλησία από της ιδρύσεώς της μετά των Πατριαρχών της εβίωσε το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως, όσο η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως με τους Ηγουμένους του μαρτυρικός καθαγιασμένου Θρόνου της, όπως ανεπανάληπτα θεολογεί και διδάσκει ο αοίδιμος Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων: «*Και όντως. Εσταυρωμένος ο Αρχηγός της πίστεως και κεφαλή της Εκκλησίας, εσταυρωμένος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, ο Ευαγγελιστής και Ιδρυτής της Μεγάλης Εκκλησίας, τω Χριστώ συσταυρωθείς. Εσταυρωμένη η Μεγάλη Εκκλησία, συσταυρωθείσα τω Κυρίω της και τω Αποστόλω της. Και τούτο, ουχί απλώς και μόνον από γενέσεως και καταγωγής, αλλ' υπαρξιακώς και βιωματικώς συνεσταυρωμένη τω Χριστώ και τω Αποστόλω, μάλιστα δε ουχί εν μια και μόνη περιστάσει και καταστάσει, αλλ' εν ποικίλαις, και δη εν αυτώ τω αντιθετικώ χριστιανικώ παραδόξω, «διά δυσφημίας και ευφημίας», «διά δόξης και ατιμίας», εις ένδειξιν του εαυτής Χριστογεννήτου, της εαυτής γνησίας Αποστολικότητας...*

Εντεύθεν η Μεγάλη αύτη Εκκλησία... επί μάλλον και μάλλον αναγνωρίζει και συνειδητοποιεί ότι υπέρ παν άλλο, υπέρ πάσαν αξίαν, είναι, ως Εκκλησία, μυστήριον Θεού, ότι ο οικουμενικός ούτος θρόνος, εν τη εσχάτη αναλύσει αυτού, είναι Σταυρός, είναι ευθύνη και χρέος, είναι συγκατάβασις και ενανθρώπησις, είναι καταλλαγή και αγάπη και ειρήνη – είναι τόπος θεώσεως. Είναι Σταυρός, ουχί όμως αυτοσκοπός, αλλ' έξοδος εις Ανάστασιν. Ο Σταυρός εφ' ου ο εσταυρωμένος Θρόνος, είναι Σταυρός Αναστάσεως. Και πλέον τούτου. Είναι Σταυρός προσδοκών την τελείαν δικαίωσιν εν τοις εσχάτοις, εν τη όλη αποκαλύψει της Αποκαλύψεως του Θεού».

Τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται, αλλά στην αδιάλειπτη αλληλοδιαδοχή επιζεί το Πατριαρχικό Ιδεώδες, το οποίο είναι από Θεού και Πνεύματος Αγίου μυσταγωγία και αυθεντική εν Χριστώ ζωή και αλήθεια. Δεν αποτελεί υπόθεση ανθρώπινη και κοσμική αλλά αγιοπνευματική και υπερκοσμία. Τούτο συντελείται διότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ως αποφθέγγεται ο μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους Πέργης Ευάγγελος: «*με τα ιδιοπαθή βιώματα και τις άφθιτες ανησυχίες του, διαιωνίζει ζωή αποστολικών ενιαυτών. Έχει ενδοστρέφειες πατερικού πνεύματος και εξωστρέφεια μυστικοπαθούς καθαρότητας. Το ίδιο και οι Πατριάρχες του, που έχουν έκφανση αυθεντικής Ορθοδοξίας με φωτισμό νου. Οι δε άγιοί τους, με απόσταγμα ουράνιας σκέψης. Τους ακροώμαστε σαν αλάνθαστους οδοδείκτες της χθόνιας πορείας τους... και σαν αδαπάνητους τροφοδότες της πνευματικής μας πτωχείας. Στην αγήρω μνήμη τους, αναγράφουμε τα ονόματά τους στο υπέρθυρο του ναού μας...».*

Ο ίδιος πολίος και κεχαριτωμένος ένσοφος Ιεράρχης και Ιερομνήμων του αμέτρου και δυσθεώρητου μεγαλείου του Πατριαρχικού Ιδεώδους υπομνηματίζει στις «*Εκ Φαναρίου*» παρακαταθήκες του, το παράδοξο τούτο της ιστορίας μυστήριο: «*Η πατριαρχική ιδεολογία καθιερώθηκε μέσα από την κράση της αυστηρής τήρησης του λόγου της αληθείας και της προσωπικής των Πατριαρχών ενόρκου μαρτυρίας. Αυτά της αναγνώρισαν η ιστορία και ο κόσμος και έζησαν την αναφή κορύφωσή της επί «Θρόνου» υψηλού. Αυτά διασφάλισαν τη*

λαμπρότητα και ακτινοβολία αυτής της καθέδρας. Αυτά κατένυξαν ξεχωριστό ωμόφορο για τον Πρωθυεράρχη αυτής της μυριάνδρης πόλης...

Ενός τέτοιου θεσμού οι φωτοφόροι ηγήτορες, παρέμειναν πάντοτε οι αριστοκράτες του πνεύματος της Ορθοδοξίας. Και ποτέ έξω από το φάος του φόβου του Θεού. Πάντοτε στη ευθεία της φοβεράς παρακαταθήκης, όπου και ο Χρυσόγραμμα όρκος για την αλώβητη διατήρηση του πατριαρχικού ιδεώδους...».

Οι Πατριάρχες του Γένους έχουν απόλυτη συναίσθηση της ευθυνοφόρου πρωθυεραρχικής οικουμενικής διακονίας τους και καθίστανται ολοκαύτωμα θυσίας πνευματικής εν υπακοή, άκρα αφοσιώσει και αυτοταπεινώσει στη φωνή και στα κελεύσματα της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας. Νεκρώνουν και θάπτουν το «ίδιον θέλημα» και απεκδύονται τον χιτώνα της προσωπικής ματαιοδοξίας προς χάριν της δόξης του μαρτυρικός καθαγιασμένου Θρόνου τους ως Ηγούμενοι της Ορθοδοξίας που αντιλαμβάνονται την «ιερογένεια και ιεροτυπία του θεσμού τους». Γενάρχες και Εθνάρχες σε κάθε εποχή και θέσμοι εκπρόσωποι και καταθέτες του θελήματος του Θεού, πάνω στη μοίρα αυτού του «ιερωτάτου σκηνώματος» της Μεγάλης Εκκλησίας.

Ο πολίος μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους και συγκυρηναίος του μέλανος χιτώνας, του μαυρόρασου της Μεγάλης Εκκλησίας, Πέργης Ευάγγελος, όταν απευθύνεται κατά πρόσωπον προς τον «Πρώτον της Ορθοδοξίας», τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, κατά την ανάβασή του στην «μαρτυρική κλίμακα» του «Πρώτου της Ορθοδοξίας Θρόνου», εν ημέραις ενθρονίσεως, 2 Νοεμβρίου 1991, προσλαλεί και καταθέτει ως «γλώσσα αληθείας» προς τον «ενεστώτα» Πρωηγούμενο της Ορθοδοξίας και τους μέλλοντες διαδόχους και οικιστές του «έμφλογου Φαναριώτικου Θρόνου», όσα το πνεύμα λαλεί και θεσμοθετεί και οριοθετεί για το «είναι» του Πατριαρχικού Ιδεώδους ως αυτοθυσία προς ζωογονίαν του Οικουμενικού Θρόνου: «...εις την κορυφαίαν, λοιπόν, αυτήν ώραν σου και ώραν της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, επιτελείς το πρώτο Σου λειτούργημα. Αναλαμβάνεις την υπάτην διακονίαν της και επικαλείσαι μυστικώς τα «υπέρ αίσθησιν και νουν», εις ενίσχυσίν Σου. Αλλά καλείσαι και υπ' αυτής, κατ' οφειλήν απαραίτητον, να μυσταγωγήσεις την ψυχήν Σου και να την εναρμόσεις προς το πανσέβαστον τούτο το κατεστημένον, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Προς τον ίδιον προσανατολισμόν του, την ιδιάζουσαν ακτινοβολίαν του, το ιδικόν του ιδεώδες».

Ως πολυψηφιδωτό αχειροποίητο διασώζονται μέσα στον κτιστό και πεπερασμένο χωροχρόνο οι μορφές των χρυσοκεντημένων ή μαυροφορεμένων Πατριαρχών από τους οποίους άλλους ανέδειξε το Πατριαρχικό Ιδεώδες ως μεγίστους Θεολόγους και εμφίλοσοφους λογάδες, άλλους αραχνοϋφαντους ασκητές, ομολογητές, νηστευτές, εγκρατευτές και κοσμοκαλόγερους, άλλους πάλι μεγίστους οραματιστές και αρίστους οιακοστροφούς της ανά την υφήλιο Ορθοδοξίας και εξαιρέτως κάποιους ως αγίους, μάρτυρες και οσίους. Όλοι εσφράγισαν την εποχή τους και μεταλαμπάδευσαν το γνήσιο και απαραχάρακτο Πατριαρχικό Ιδεώδες που είναι η εν Χριστώ ζωή και αλήθεια, η Σταυραναστάσιμη εν Χριστώ μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου παντός, και στους επιγενομένους. Και ουκ έστι και έσται τέλος... «ου τετέλεσται».

Στην αγιόλεκτη εκλογάδα και βυζαντινή και μεταβυζαντινή Δεσποτική Ιεραρχία των Πρωθυεγουμένων του Μεγάλου Μοναστηριού ουδεμία μορφή Πατριάρχου χάνεται. Οι Πατριάρχες δεν χάνονται. Γίνονται «αοίδιμον πόμα». Ο κάθε Πατριάρχης είναι μία «Ιερότυπη Ιερογραφία» ωσάν να είναι οι «άγιοι εκτός εικονοστασίου». Οσμή ευωδίας

πνευματικής αναδύεται από το μυστήριο που τους περιβάλλει καθώς επιμαρτυρεί ο Πέργης Ευάγγελος ότι: *«όσο συμπληρώνουν στη ζωή τη μαρτυρία τους, γίνονται και πιο απόκοσμοι. Κι όσο «εντός των θείων αδύτων μυσταγωγείται η διάνοιά» τους. Μέχρι που μπαίνουν στην Πατριαρχική μεταμόρφωση. Μ' αυτήν που θα δώσουν λόγο στο Θεό... Σαν αγιότατοι, με τη δική τους Θεόδοτη χάρη. Αυτή που την αποκτούν αυτότοκα με την κορύφωσή τους... ζουν μέσα σε μία θεόπληκτη ατμίδα. Κι εκτός από το συνδύασμα των ανθρωπείων, ακροώνται και το μόνουλο των υπομνήσεων των προκατόχων τους. Ακροώνται το μυστήριο, που τους φέρνει αντιμέτωπους με τους παλμούς των σφραγισμένων δωρεών...».*

Όταν λοιπόν γίνεται αναφορά στους Πατριάρχες του Γένους είναι ωσάν αντηχήματα και εύλαλα αντίφωνα από τις «εμβοές» που άφησε το πέρασμά τους πάνω στην κλίμακα του Πατριαρχικού Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας, διότι οι Πατριάρχες είναι η φωνή του Θρόνου τους και η πνοή, η ενσαρκωμένη υπόσταση του Θρόνου, εικόνα ικανή να προκαλέσει και δέος και πάθος. Ειδικά δε όταν πρόκειται για Πατριάρχη Πολίτη, απόφιο Ρωμηό. Για Οικουμενικό Πατριάρχη Ρωμηό. Συγκλονίζει τα θεμέλια του νοός και συνταράσσει τα μύχια της καρδιάς η ακατάβλητη αντοχή του Θρόνου για την οποία ο Π. Παλαιολόγος εύστοχα γράφει: *«κοιτάζεται ο Πατριάρχης με τους Ρωμηούς, κοιτάζονται και οι Ρωμηοί μεταξύ τους... Αντοχή που την έχει αυτό το Φανάρι».* Και θα διερωτηθεί ο κοσμικός άνθρωπος με την πεπερασμένη λογική: Πόθεν η αντοχή; Θα λάβει δε την απάντηση ότι η αντοχή αυτή είναι *«Φως και Ανάστασις»*, όπως μοναδικά και ανεπανάληπτα σε ημέρα Πασχαλιάς διεκήρυττε ο αοίδιμος Χαλκηδόνης Μελίτων: *«Και το φυλασσόμενον εδώ, εις αυτήν την Μεγάλην Εκκλησίαν, φως της Αναστάσεως και της Ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως, είναι ένα φως δυνάμεως, ένα φως δυναμικόν... και όταν το έλαιον αυτό δεν ήτο αρκετόν διά να συντηρήση το φως αυτό, τότε προσετίθεντο τα δάκρυα της δοκιμασίας και το αίμα της Μαρτυρίας. Αυτό το φως είναι ένα φως αντοχής...».*

Εάν ήλθατε εδώ, διά να λάβητε εντεύθεν κάτι ολιγώτερον από φως, δεν έχομεν να Σας δώσωμεν. Έχομεν φως και περισσότερον φως. Εάν ήλθατε εδώ, διά να ίδητε κάτι ολιγώτερον από Ανάστασιν, δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχει Ανάστασις. Εάν υπάρχουν σταυροί και εάν υπάρχουν σκότη, αυτά είναι δι' ημάς. Διά σας υπάρχουν: Φως και Ανάστασις».

Στην επιβίωση και αντοχή του Πατριαρχικού Ιδεώδους επαληθεύεται το του Χαλκηδόνης Μελίτωνος απόφθευγμα ότι: *«Το Φανάριον είναι η τέχνη του να εξάγη τις εκ των χειρίστων δεδομένων το άριστον δυνατόν».*

Η εφύμνιος κατακλείδα στο *«Πατριαρχικόν Ιδεώδες»*, το οποίο αποτελεί το *«συναμφότερον»* του περιφραστικού όρου *«επί το πάθος το χρεωστικόν»* ως δηλωτικής εκφράσεως του μυστηρίου των εν Φαναρίω διακονούντων το *«μυστήριον του Θρόνου»*, ανήκει αξιοχρέως στον αοίδιμο εμφιλόσοφο νου του Φαναρίου, τον Πέργης Ευάγγελο για να μας ανυψώσει *«έως τρίτου ουρανού»* αποφθεγγόμενος ρήματα ζωής και αληθείας: *«Έτσι ταίριαζε πάντοτε στη Ρωμηοσύνη. Νάχει έναν ανύστακτο ανάμεσά της. Έναν Προ-καθήμενο. Ούτε ουράνιο, ούτε και ισοπεδωμένο επίγειο. Ένα μεταξύ ουρανού και γης τω πνεύματι, που πίσω από την ανεωγμένη πύλη του, να μας βλέπει και να μας ακούει. Και εμείς να τον βλέπουμε και να τον ακούμε. Μαζί να συντάσσουμε το αντίφωνο των πρεσβειών του στη θεία δύναμη. Και μαζί να εκτελούμε τη θητεία που μας όρισε η Θεία Πρόνοια σ' αυτή την Πόλη. Με τη δυνατότητα της επιβίωσης εν τη συνυπάρξει...».*

Μέσα στον ιερό κώδικα της Ορθοδοξίας όλοι οι Προκαθήμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας είναι κι από μία ιερογραφία. Όλοι κι από ένας θέλων παλμός. Ουσιαστικά ενσωματωμένοι

μέσα στο ιερό θυσιαστήριο της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Και όλοι ιεροκόσμητοι... χαρισματούχοι οι περισσότεροι, υπηρέτησαν με το ολοκλήρωμά τους το θέλημα του Θεού. Μα στέκομαι ιδιαίτερα και στους χαρίσιους και χαριστικούς. Αυτούς τους κλητούς της χάρης που σφραγίζουν τη θητεία τους με την αγαθωσύνη τους...».

Το μυστήριο λοιπόν του Οικουμενικού Θρόνου, τον οποίον εκλείψαν άγιοι αρχιθύτες μυσταγωγοί του πρώτου αναιμάκτου θυσιαστηρίου της Ορθοδοξίας στην του Κωνσταντίνου πόλη έρχεται να μας αποκαλύψει πεπληρωμένα, όχι απλώς με την ενήδονη γραφίδα του αλλά με την κατάθεση της βιωματικής φαναριώτικης και πολιτικής εμπειρίας του, και πάλι ο μακαρία τη λήξει γενόμενος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος: *«Ένα θεηγόρο τρίφλογο πυρακτώνει στο Φανάρι την ενδημούσα συνείδησή του. Και την καθιστά βάτο καιόμενη και μη φλεγόμενη. Είναι η φρυκτωδούσα αντίληψη. Η αιωνίζουσα σκέψη. Και η παραδοσιακή επίταση. Ακρως υπεύθυνη για τους φύλακες του χώρου και του χρόνου. Και φυσικά έναντι του κόσμου και του θεσμού. Αποβαίνει «ο εσώτατος λόγος». Κριτής της διακονίας του θρόνου. Μηνυτής των υποχρεώσεών του. Αλλά και συνεργός στις πρωτόβουλες θέσεις του. Πρώτος ενσαρκωτής και εκφραστής όλων αυτών, ο πρωτόβαθρος του Φαναρίου. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης».*

Στους δε επιγενομένους ιεροφύλακες του Πατριαρχικού Ιδεώδους, οι οποίοι ίστανται ως αμετακίνητοι πύργοι *«επί το πάθος το χρεωστικόν»*, καθώς και στα *«εγγύς και μακράν»* περιπόθητα και πολυπόθητα τέκνα του μαρτυρικού και εσταυρωμένου Φαναρίου προσήκει η του αιδίου εν Πατριαρχαίς Φωτίου του Β' (1929-1935) ρήση: *«Ω φίλοι, οράτε, μηδέίς υμάς χωρίσει από της αγάπης του μυστηρίου αυτού του Θρόνου».*